

C. Sage: Naar vi komme ind i Finanslovsbehandlingsens anden Uge, plejer Folketinget at faa Smag for de kortere Taler. Jeg skal søge at indbetomme denne Smag og derfor lade adskillige Ting ligge, som der ellers kunde være Grund til at sige nogle Ord om. De Emner, der ere blevne fremdragne til Behandling her i Tinget ere mindst lige saa talrige som Distriktslægens Forretninger, og hvis jeg skulde gennemgaa alle de forskellige Ting, der mulig kunde være Anledning for mig til at berøre, vilde det føre meget for vidt. Jeg skal derfor heller ikke følge det ærede Medlem for Møen (Bosjen) ind i de finansielle Undersøgelser, som han anstillede i Gaar paa ny angaaende Posterne paa Finanslovens § 27. Jeg skal kun sige det ærede Medlem, at vi væsentlig gaa ud fra forfælsligt Synspunkt, og det er derfor ikke underligt, at vore Opfattelser ere forskellige. Men selv om jeg stiller mig paa det ærede Medlems Standpunkt kan jeg alligevel ikke anerkende Rigtigheden af hans Beregninger; dog dette er et Spørgsmaal, som jeg ikke finder Anledning til her at opholde Tinget længere ved, der kan jo blive en anden Lejlighed til at komme ind derpaa.

Forfælske Medlemmer af Højre, saaledes de ærede Medlemmer for Aalborg (Bramsen) Fredensborg (S. Sage) og Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) have henvendt nogle Bemærkninger til mig. Jeg beklager af disse Bemærkninger at have faaet det Indtryk, at mine Udtalelser forleden til en vis Grad maa være blevne misforstaaede. Det synes, som om de ærede Herrer have opfattet mig saaledes, at jeg skulde have tilfjagt at indlede en Debat om det, man kortelig kan betegne som Forsatningsstriden. De synes særlig at mene, at jeg vilde sætte overordentlig Pris paa den Hjælp, som det vilde være at høre gentaget de mange udmærkede Beviser for Grundlovsrædsfærdigheden af de provisoriske Tilstande, Beviser, som vi gennem en halv Snes Aar have haft Fornøjelsen at høre, jeg tør maasse sige nogle Gange daglig. Jeg kan forsikre de ærede Medlemmer, at intet har ligget mig fjernere. Jeg kan ikke let tænke mig nogen Hjælp, som jeg med mindre Selvbøvlendelse er i Stand til at give Afstald paa. Hvis der virkelig her i Landet findes noget Menneſte, som nærer den Tro, at Forsatningen ikke er bleven krænklet ved de Begivenheder, der ere foregaaede her i Tiden fra 1885, saa faar han for min Skyld sandelig forblive i denne Tro. Det kunde ikke falde mig ind at forsøge paa at omvende eller overbevise ham om det modsatte. Sige saa lidt har jeg haft til Hensigt ved at betegne disse Begivenheder

ved Ordet „Grundlovsbrudet“ at bruge noget Udtryk, som skulde tilfjagt at være drilende eller ærgrende for de ærede Medlemmer; jeg ved ikke bedre, end at dette er det ganske jævne og naturlige Udtryk for de Tildragelser, som vi alle kende. Men det er mig aldeles ikke om Ordet at gøre; hvis d'Her. foretrakke at benytte et andet Ord, en anden Betegnelse, er jeg med største Fornøjelse til Tjeneste. Hvis de f. Eks. ikke ville kalde det „Grundlovsbrud“, men „Grundlovsbevarelse“, saa med Fornøjelse for mig. Det er ikke Ordet, det kommer an paa, men Tingen. Jeg ved ingen, der har flere Navne end Janden, og man kender ham dog igen gennem dem allesammen. Sige saa lidt kunde det falde mig ind at forlange, at Højre skulde komme og tilstaa sine Synder, angre og fortryde dem, og bede om Tilgivelse. Intet ligger mig fjernere. Ærede Medlemmer, som mene, at de have gjort en fortjenstfuld Handling ved at støtte det, vi altsaa kalde „Grundlovsbevarelse“, ærede Medlemmer, der mene, at de derved have ydet deres Fædreland en Tjeneste og reddet Samfundet, de maa for mig med Glæde forblive i denne Overbevisning lige til deres Dødsdag. Det er slet ikke Fortiden, det for mig kommer an paa. Det eneste, det drejer sig om, er dette, at naar Samfundet næste Gang staar for Tur til at skulle reddes, at vi saa ere enige om, at d'Her. betvinge deres Redningslyst og overlade til Samfundet at redde sig selv. Det er det hele, slet ikke andet. De vilde blive overraskede ved at gøre den Sagttagelse, hvor udmærket Samfundet er i Stand til at klare sig paa egen Haand. Jeg holder det, det er slet ikke Fortiden, jeg opholder mig ved, det er alene Fremtiden, som synes mig at have Interesse. Der er i Politisk ingen Vej fremad, hvis man ikke formaar at slaa en Streg over det fortidige, som skal være dødt; men saa maa det ogsaa virkelig være dødt. Men dette fortidige er ikke dødt, saa længe der med Mellemrum vedvarende vistes os om Dreng med aabne Løje eller forblommede Trusler. Den simpleste Smule Eftertanke maa sige, at paa den Maade gaar det ikke; paa den Maade opnaas ikke den Tryghed i Landet, som er nødvendig, ogsaa hvis vort Arbejde her skal bære Frugt. Det gaar ikke, at et Parti og dets Regering træder op lige over for andre Partier, lige over for den lovgivende Forsamling, lige over for hele Befolkningen i en Stilling som en Skolemester, der lover en pæn Karakter, hvis Børnene ere artige, men truer med Riset, hvis de ikke holde sig i Skindet. Nu er der hengaaet 2½ Aar, siden det saafaldte Forlig blev sluttet, og